

Afscheid van Parnassia

Na bijna 17,5 jaar werken bij Dijk en Duin, en daarna Parnassia, heb ik besloten om mijn werk op een andere plek voort te zetten. Ik ga als geestelijk verzorger werken in het Dijklanderziekenhuis in Purmerend en Hoorn.

Een grote stap, een grote verandering, die ik met pijn in mijn hart neem. Ik heb zin in iets nieuws en tegelijk doet afscheid nemen zeer. Het is goed geweest al die jaren, ik heb het goed gehad met zovele mensen, in contacten, verbondenheid, vertrouwen, pijn en troost.

Ruim zeventien jaar geleden begon mijn werk als geestelijk verzorger bij het toenmalige Dijkenduin. Een dorp verborgen tussen de bomen. Er woonden toen nog zo'n 450 patiënten verspreid over vele paviljoens. In het hoofdgebouw huisden en werkten de geneesheer-directeur en zijn staf. In de Clinghe konden de bewoners samenkomen voor gezelligheid en allerlei dienstverleningen, en in het Witte Kerkje werd vergaderd, bijgeschoold en gebeden (zondagsvieringen en uitvaarten).

Wat is dit dorp veranderd de afgelopen zeventien jaren! Er kwamen fusies en bedden werden omgezet in hulp thuis. De Clinghe verdween en herrees aan de achterkant van het A-gebouw in een nieuw dorpsplein met de Inloop, activiteitenwerkplaatsen, de Oude Keuken als restaurant en een kleine dierenweide. Vele paviljoens werden afgebroken en nieuwe klinieken gebouwd met ruime kamers en een eigen douche en toilet voor iedere bewoner. Het ziekenhuis werd kleiner en werd tegelijk deel van een nieuwe woonwijk, deel van de samenleving. Ons geliefde Kerkje werd verkocht en we gingen vieren in de Oude Keuken, een plek waar ooit het dagelijks voedsel voor heel het ziekenhuis werd bereid.

Wat een vernieuwing en verandering. Alles wat leeft, verandert steeds, van buiten en van binnen. Nog sterker gezegd: leven is verandering.

Als geestelijk verzorger mocht ik met velen stilstaan, soms kort, soms langere tijd: cliënten, medewerkers, familie en vrijwilligers. Onder vier ogen of in een gespreksgroep; in een viering, gebed of afscheid. Stilstaan om de ruimte van de ontmoeting binnen te gaan - met elkaar in gesprek gaan, luisteren en spreken om jezelf weer een beetje terug te vinden. Om je innerlijke ruimte terug te vinden of in alle hectiek en onregeling van ziek-zijn wat groter te maken.

Om je verbinding met het wonder dat Leven heet te ervaren, om je te verwonderen, te bezinnen, om de weerbarstigheid van het bestaan onder ogen te zien. Ik heb het als heel kostbaar ervaren om hierin iets voor een ander te betekenen, vanuit mijn tastend geloof dat dit altijd 'coram Deo', voor het aangezicht van God is. En ik ben heel dankbaar voor het vertrouwen dat ik in zovele ontmoetingen ervaren heb.

Nu gaat mijn leven veranderen: eind juni, in de viering van 22 juni, neem ik afscheid op Parnassia. Afscheid nemen is een wederkerig gebeuren: loslaten en losgelaten worden. We geven het elkaar.

Bonhoeffer verwoordde het zo: *met zachte vingers wat voorbij is dichtdoen en verpakken in goede gedachten van herinnering en met dankbare handen meedragen al wat waard is niet te vergeten...*

Het kostbare van de afgelopen jaren draag ik met me mee, en dat is wederzijds hoop ik; om een goede verbinding zachtjes los te maken en in te pakken. Dat geldt ook voor de verbinding met u als gemeente. De warme contacten heb ik door de jaren heen zeer gewaardeerd: contact met de kerkenraad, het ontvangen van de paaskaars, collegiale verbondenheid, betrokken vrijwilligers en aanwezigen in de vieringen.

Dank jullie wel hiervoor.

Ik zeg dan ook geen definitief gedag, maar - met genoeg - een warm 'tot ziens': zo af en toe hoop ik als gastvoorganger in uw midden te zijn.

Het ga u goed, vaya con Dios, en à Dieu!

Een hartelijke groet,

Angelique Rijlaarsdam, geestelijk verzorger Parnassia